Sunterkloas Veurleesverhoalen - Hoofdstuk 14 Knien

Annebeth kin aal schrieven, hail mooi, mit n echte pin.

“t Wordt tied”, zegt mama, “dastoe zulf dien verlangliestje schrifse”.

Dat liekt Annebeth wat tou.

Ze pakt pin en pepier te t loagje oet en gaait aan hoge toavel zitten.

Boven aan schrift ze: ‘Lieve Sinterklaas’.

t Wordt heur aigen hoogst persoonleke braifke.

Wat Annebeth t laifst het, dat mout boven aan stoan.

Poppen het ze genogt. En speulgoud ainlks ook.

Ze denkt aan n poar chique schounen.

En make up.

Of n mooie streng kralen, oorbellen.

Mor t alderlaifste wil Annebeth n knien hebben.

Dat zel ze op bovenste regel schrieven, ‘konijn’.

Pa kin wel n hok timmern.

“Mor”, gaait der deur Annebeth hin, “din wait e ook wat ik hoog op t liestje stoan heb”.

Annebeth legt t pepier weg,

Ankom wonsdag komen opa en oma te oppazen.

Ze zel opa vroagen of dij n hok timmert veur t knien.

Ze kikt woar mama bleven is. Papa zit op zien kantoorke.

“Met opa”, zegt stem deur telefoon as Annebeth t nummer ientoetst het.

“Dag opa, met Annebeth”.

“Dag Annebeth, hou is t mit die?”

“Goud, wil ie wel n knienhok veur mie timmern?”

“Knienhok? Hou komze doar mor zo bie?”

“Ik zet n knien op t verlangliestje veur Sunterkloas”.

t Blift n zetje stil aan aander kaant lien.

“Annebeth”.

“Ja opa”.

“Hestoe doar wel goud over noadocht, mien wicht? Speulgoud en appelsienen nemt Sunt-Nikloas mit oet Spaanje. Mor n knien? k Wait wel dat e teddyberen en knuvvels mitnemt. Mor n leventege knien, dat wait k toch nait”.

Annebeth denkt noa.

“En stel die veur, dat e dat dut, n Spaanze knien mitnemen oet Madrid. Mout e t aarme baist bie joe din deur schosstain deel plovven loaten?”

Annebeth bedenkt dat t niks wordt mit dij haile knien.

Mor n ogenblik loater veert ze op.

“Ik wil die wel n knienhok timmern”, zegt opa. “En ik kin wel mit Sunt-Nikloas regeln dat e t knien hier bie opa en oma brengt. Ik vertel hom dat e t baistje bie deur òflangen kin. Ik blief naacht deur wel wakker”.

Haildal verhilderd runt Annebeth noar pa’s kantoorke: “Mag n knien hebben, pa?”

“Mozze mama vroagen”, zegt pa zunder op te kieken van zien computer.

Mama zit ien keuken te schrieven.

“Mama, opa wil mie wel knienhok timmern”.

Mama kikt Annebeth verwonderd aan: “Houzo dat?”

“k Heb Sunterkloas om n knien vroagd”.

“Hes dat op dien verlangliestje zet? Mos vot deurhoalen”.

“Dou k ook, Sunterkloas huift t knien hier nait bie ons te brengen. Hai mag hom wel bie opa en oma òflangen, zee opa”.

Mama legt pin deel.

“En din staait dien knien bie opa en oma?”

Annebeth holdt heur eerst even stil. Zo ver het ze t nou toch kregen: ze mag n knien hebben.

“Mor kin e din nait hier bie ons stoan, mama?”

“Nou, wel zörgt din dat knien eten en drinken krigt?”

“Ik”, zegt Annebeth trankiel. Ze denkt aan heur gruitetoenje. Doar mout ook mous ien.

Annebeth ontdekt n nij old woord veur heur gruintetoenje: moustoen.

En ze wait ook aal hou knien haiten zel: Pedro.

Hoofdstuk 14 Knien
Uit: Sunterkloas Grunneger Veurleesverhoalen
Auteur: Klaas Pieterman

